

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 17 Ἀπριλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 20

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνδρέα, αὐτὸς ἐπει-
δὴ δὲν εἶχε καὶ πολλὰ πράγματα νὰ
κάνῃ, περνοῦσε τὴν ὥρα του βλέπον-
τας ἀπὸ πρὶν μὲ τὴ φαντασίᾳ του τὸ
τί ἐμελλε νὰ συναντήσουν στὸν Ἀρη :
Θὰ μπορούσαν ἄραγε νὰ ζήσουν ἐκεῖ
πέρα ; Οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ ὑπο-
θέσεις ποὺ εἶχαν κάνει ὡς τότε οἱ ἀ-
στρονόμοι θάβγαιναν ἄραγε ἀληθινές ;
Θὰ συναντοῦσαν ἄραγε κατοίκους στὸν
πλανήτη αὐτόν ; Κι' ἂν συναντοῦσαν,
σὲ τί βαθμίδα πολιτισμοῦ θὰ βρίσκον-
ταν οἱ κάτοικοι αὐτοί ; Καὶ τί εἶδους
ὕποδοχὴ θὰ τοὺς ἔκαναν ;

Ὡστόσο τίς σκέψεις αὐτὲς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τίς συγκεντρώσῃ στὸ μυα-
λό του. Μιὰ ἄλλη εἰκόνα ἔμπαινε
πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ
κυρίεψε τὴ σκέψιν του : ἡ εἰκόνα τῆς
Ἀντουανέττας. Μῶλο ποὺ σύμφωνα
μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ ἐκεῖ στὴ γῆ ποὺ
βρισκόταν δὲν εἶχε μπροστὰ τῆς κα-
νένα κίνδυνο, ὁ Ἀνδρέας ἀνησυχού-
σε γιὰ τὴν τύχην τῆς, σχεδὸν ὅσο κι'
ἐκείνην ἀνησυχούσε γιὰ τὴ δικήν του.

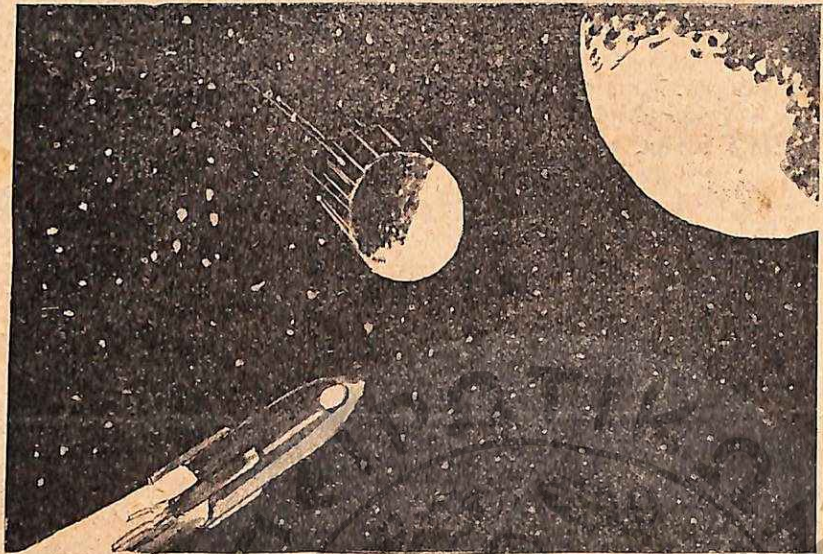
* *

Κομμάτια ἀπὸ τίς φτεροῦγες ποὺ
εἶχαν πέσει ἀπὸ τὴ βολίδα βρέθηκαν
τὴν ἐπομένην στὰ περίχωρα τοῦ Ρίο
ντὲ Ὀρο ἀπὸ ἓνα καραβάνι Μεχαρί.
Τὸ νέο ἀναγγέλλθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν
ἀσύρματο σὲ ὅλο τὸν κατοικημένο
κόσμο καὶ ἔτσι ἡ Ἀντουανέττα πλη-
ροφορήθηκε πὺς τὸ ξεκίνημα εἶχε
γίνει κανονικὸ καὶ χωρὶς κανένα ἄλλο
ἀπνευκτατό.

Πόσα ὅμως ἄλυτα προβλήματα βα-
σάνιζαν τὸ μυαλό τῆς καὶ τὸ μυαλό
ὧλων τῶν συγγενῶν τῶν δικῶν τῆς
καὶ τοῦ Ἀνδρέα !

Ἡ Ἀντουανέττα ζοῦσε σὲ μιὰ ἀ-

διάκοπην ἀγωνία. Ὑπνος δὲν τὴν ἔ-
πιανε καθόλου καὶ πολλὰς φορὰς βρέ-
θηκε στὰ πρόθυρα τῆς τρέλλας. Οἱ
γιατροὶ τῆς σύστησαν νὰ πάῃ νὰ ἀ-
ναπαυθῇ σὲ μιὰ ἡσυχῇ, μεσημερινὴ
ἐξοχή, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ βρῇ
πουθενὰ ἡσυχία.

Μὲ νέα φόρα ἡ βολίδα ξανάρχισε τὸν ἱλιγγιώδη δρόμον τῆς
πρὸς τὸν πλανήτη. (Σελ. 169, στ. γ')

Θὰ ἦταν ἄραγε ἀπολύτως ἀδύνατο
νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ
τῆς καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς ; Ἀλλὰ καὶ
ἂν ἀκόμῃ χάρις στὸ ρεῦμα τῆς συμ-
παθείας ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ σ' ὁ-
λόκληρο τὸν κόσμο γιὰ τὴν τύχην τῶν
δύο τολμηρῶν νέων, κατάφερνε νὰ
μαζέψῃ τὸ πρὸς τὸν ποὺ χρειάζετο γιὰ
νὰ γίνῃ μιὰ καινούργια βολίδα, γιὰ
τὴν κατασκευὴν τῆς μοναχὰ θὰ ἦταν
ἀπαραίτητος ἓνας μήνας τὸ λιγώτερο.
Καὶ πὺς νὰ ψάξῃ τότε μέσα στὸ ἀ-

εῖνιόν καὶ γι' αὐτὸν νὰ ἐνωσαν τίς
τύχες τοὺς, παρὰ νὰ μείνουν χωρι-
σμένοι ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων χιλιό-
μετρα.

«Γιὰτὶ νὰ μὴ βρεσκαται μαζί μας ;»
Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔβαλε κάθε τόσο
στὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἡ ἀπάντησις ἦ-
ταν πάντα : «Ἐοὺ φταῖς γι' αὐτό».

Σιγά-σιγά εἶχε φθάσει στὸ σημεῖο
νὰ μὴν μπόρῃ νὰ ὑποφέρῃ τὸν Βαρ-
νάβα ποὺ τοὺς συνώδεε στὸ ταξίδι
τοὺς, ἂν καὶ παρὰ τὴ θέλησίν του ὁ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σε συγχαίρω, αγαπητό μου παιδί, για τα βραβεία σου. Δεν έχεις άδικο ο άνιψιός μου που τόσο σ' εκτιμά και σ' αγαπά. Και τώρα έτοιμάσου να φύγεις μαζί μας. Στο σπίτι μας θα περάσης τις θερινές διακοπές.

Φανταστήτε πιά με πόση χαρά άκουσε ο Μάριος αυτά τα λόγια και με πόση ευγνωμοσύνη αποκρίθηκε στον καλό εκείνο κύριο.

Ο θεϊός του Μοντανή παρακάλεσε και τους γονείς του Παύλου και του Λεωνίδα να τους στείλουν στην έξοχό του, για να τους φιλοξενήση όσον καιρό ήθελαν. Και πρὸς μεγάλη χαρά του Γιώργου και του Μαρτίου οίχο

Εμείς, φυσικά, θα παρακολουθήσουμε μόνο τους τέσσερις φίλους μας: το Μάριο, το Γεώργο, τον Παύλο και το Λεωνίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Θερινές Διακοπές.—Ταξίδι.

Ο κ. Μοντανή, ο θεϊός του Γεώργου, είχε μια μεγάλη κι' ωραία βίλλα σε μια θαυμάσια έξοχό. Εκεί φιλοξενούσε τώρα τον καλό φίλο του άνιψιού του, τον Μάριο. Μά ύστερ' από μια έβδομάδα έφθασαν κι' οι άλλοι δυό: ο Παύλος άπ' το Παρίσι κι' ο Λεωνίδας από τον περίφημο «πύργο» του.

Θυμάσθε αυτόν τον πύργο και τη

μαζί. Έκαναν εκδρομές, παιχνίδια, τρέλλες' πήγαιναν και στο ψάρεμα, κι' ο καλός σας ο Μάριος έτρεχε μπροστά, σάν άρχηγός της ζωηρής παρέας, κρατώντας ψηλά, σά σημαία, την άποχόη. Μ' αυτά και μ' αυτά, άπαρηγόρητος πρώτα που δεν μπόρεσε να πάη στην πατρίδα του, παρηγορήθηκε σιγά-σιγά κι' φαινόταν ευτυχισμένος.

Ένα πρωί, όμως, μετά το πρόγευμα, δεν πήγε με τους φίλους του να παίξη, αλλά άνέβηκε στην κάμαρά του, λέγοντας πως ήθελε να γράψη στους γονείς του. Τό μεσημέρι, όταν ο Γεώργος, ο Παύλος κι' ο Λεωνίδας γύρισαν από τον περίπατό τους για να φάνε, ο Μάριος δεν είχε κατεβεί ακόμα.

Τί κάνει τόσες ώρες άπάνω; ηπε ο Σαϊζάνης. Δεν πάμε να ιδούμε;

— Ναι, είπε ο Δουμποδάνος' και σιγά-σιγά, με τις μύτες, να τον τσακώσουμε άξαφνα.

— Πάμε, πάμε!

Ανέβηκαν με τις μύτες, άνοιξαν την πόρτα της κάμαρας σιγά, και βρέθηκαν μπροστά σε παράξενο θέαμα: Ο Μάριος, ξαπλωμένος μπρούμιτα στο πάτωμα, κοίταζε, μελετούσε ένα μεγάλο χάρτη της Γαλλίας, ξεδιπλωμένον εκεί κάτω, κι' είχε ακόμα κοντά του έναν Όδηγό των Σιδηροδρόμων—ένα βιβλίο που έγραφε πόσες ώρες κάνει ο σιδηρόδρομος για να φτάση από μια πόλη σ' άλλη, ποιές ώρες έφευγαν από κάθε πόλη τα τραίνα, και πόσα έστοίχιζε το εισιτήριο.

Τόσο ήταν βυθισμένος σ' αυτή τη μελέτη, ώστε δεν άκουσε τους φίλους του που μπήκαν. Και μόνο σάν άκουσε τη βροντερή φωνή του Λεωνίδα που τον ρωτούσε: «Ε! τί κάνεις εκεί, Μάριε;» σήκωσε το κεφάλι του και, σαστισμένος, προσπάθησε να κρύψη το χάρτη και τον Όδηγό. Μά που! ήταν σά ναθελε να κρυφθί πίσω από το δάκτυλό του. Κι' είπε στους φίλους του με ελκρινεία.

— Ενόμιζα πως δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ. Μά βλέπω...

— Τι πράγμα; ρώτησε ο Σαϊζάνης.

— Η Γασκώνη! ή πατρίδα μου! αποκρίθηκε ο Μάριος κοκκινίζοντας.

— Μά τί, ήθελες να πής;

— Ναι... αν ήταν δυνατό... ήθελα να πήγαινα.

— Και πώς; με τα πόδια; Τετρακόσια μίλλια θα είναι τουλάχιστο ή απόσταση...

— Α, όχι, είπε ο Μάριος που είχε μελετήσει το χάρτη και τον οδηγό: το πολύ-πολύ διακόσια όγδόντα.

— Μόνο διακόσια όγδόντα; είπε ο

Δουμποδάνος' τότε σε μια έβδομάδα θα τα κόβαμε μια χαρά!

— Αλήθεια, ψιθύρισε συγκινημένος ο Μάριος' θα μπορούσε κανένας να πάη και πεζή.

— Τί καλὰ αν έκαναμε αυτό το ταξίδάκι κι' οι τέσσερις! είπε ο Δουμποδάνος.

— Πραγματικώς, είπε κι' ο Σαϊζάνης που του άρεσε αυτή ή ιδέα.

Ο Γεώργος μόνο σιωπούσε. Κι' έλοι τον κοίταζαν στο στόμα, γιατί ή γνώμη του θα είχε περισσότερη βαρύτητα, αφού ήταν άνιψιός του κ. Μοντανή που τους φιλοξενούσε.

— Τί λες και σύ, Γεώργε; τον ρώτησε δειλά-δειλά ο Μάριος.

— Εγώ λέω πως το ταξίδι αυτό δεν είναι για τα κότσια μας.

— Ω! έκχαμε ο Μάριος άπογορευμένος.

— Αλλά υπάρχει τρόπος να οικονομήθί το πράγμα, έξακολούθησε ο Γεώργος. Και νά. Ο Παύλος, ο Λεωνίδας κι' εγώ έχουμε λίγα χρήματα από διάφορες οικονομίες μας. Ας ιδούμε πρώτα πόσα είναι, κι' έπειτα σάς λέω τί μπορεί να γίνη.

Είπαν τότε πόσα είχε καθέννας και βρέθηκαν δλα-δλα εξήντα φράγκα. Έπειτα ο Γεώργος πήρε τον Όδηγό, τον φυλλομέτρησε κάμψωση ώρα κι' επιτέλους είπε:

— Μ' αυτά τα εξήντα φράγκα μπορούμε να πάμε με το σιδηρόδρομο, τρίτη θέση, έννοείται, ως ένα διάστημα κι' από κεί πιά έξακολουθούμε το ταξίδι με τα πόδια. Δεν θα είναι τόσο πολύ.

— Δηλαδή; ρώτησε ο Δουμποδάνος' πόσα χιλιόμετρα μένουν από εκεί που θα μάς βγάλή ο σιδηρόδρομος;

— Καμμιά όγδονταριά.

— Λαμπρά! θα τα κάμουμε πεζή σε δυό ήμέρες.

— Βάλε τέσσερις, είπε ο Παύλος. Όσο κι' αν βαστούν τα πόδια μας, παιδιά είμαστε, δεν μπορούμε να πεζοπορούμε σά μεγάλοι.

— Μά και τέσσερις ήμέρες δεν είναι τίποτα! φώναξε ο Μάριος με χαρά. Α, Γεώργε, τί καλή ιδέα που είχες! Σ' ευχαριστώ πολύ, πολύ!

— Ναι, μά δεν τελείωσε ακόμα το ζήτημα, είπε ο Γεώργος. Πρέπει να το πω και του θεϊού μου.

— Καλό ξημέρωμα!

φώναξε ο Δουμποδάνος' και θα μάς άφήση ο θεϊός σου;

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε ο Γεώργος, αλλά πρέπει να τον ρωτήσω.

— Όχι! είπε ο Μάριος. Είναι τόσο καλός ο θεϊός σου, ώστε άμα άκούση πως θέλω να πάω να ιδω τους γονείς μου, θα θελήση να κάμη τα έξοδα τού ταξιδιού. Μ' άρκετά τού χρωστώ ως τώρα, δεν θα ήθελα να ένοχληθί και πάλι για μένα. Αύριο, καθώς μάς είπε, θα πάη στο κτήμα να μείνει έφτά-όχτώ ήμέρες.

Φεύγουμε και μεις, κι' ως να γυρίση ο θεϊός σου, θα είμαστε πίσω. Μή τον ένοχλήσης λοιπόν.

— Εγώ ξέρω τί θα κάμω, αποκρίθηκε ο Γεώργος. Αφήστε σε μένα την υπόθεση κι' έτοιμαστήτε να φύγουμε μεθαύριο.

Τό βράδυ τη, ίδιας ήμέρας, πριν κοιμηθούν, ο Γεώργος μίλησε πολλήν ώρα με το θεϊό του. Τού εξήγησε το σχέδιο του, που οι φίλοι του τό είχαν έγκρίνει με χαρά, και ύστερα τον ρώτησε:

— Τί λέτε σεις, θεϊε; Μπορεί να γίνη αυτό το ταξίδι;

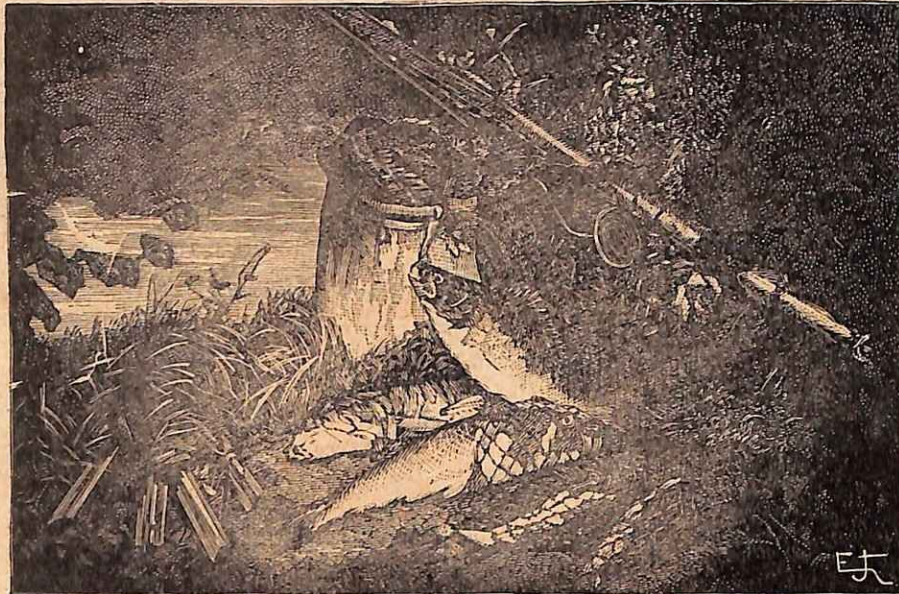
— Μπορεί, αποκρίθηκε ο κ. Μοντανή: εγώ σάς δίνω την άδεια, γιατί ξέρω πως είσθε παιδιά με μυαλό και θα τα καταφέρετε μόνοι σας. Μόνο τα

εξήντα φράγκα δεν πιστεύω να σάς φθάσουν. Αλλά θα σοῦ δώσω χρήματα να τα κρατῆς για κάθε ένδεχόμενο. Ναι, ναι, πές στους φίλους σου πως μεθαύριο αναχωρείτε.

— Ω θεϊε μου, πόσο θα χαρή ο καϊμένος ο Μάριος...

— Μά γι' άγάπη του κι' εγώ σάς στέλνω. Καταλαβαίνω πόσο θα επιθύμησε τό καϊμένο τό παιδί τους γονείς του.

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

«Υπήρχε και κάποιο ποτάμι με ψάρια μεγάλα...» (Σελ. 176 στ. β').

νεϊς των φίλων τους τό υποσχέθηκαν. — Τί καλὰ! φώναξε ο Γεώργος. Όλοι μαζί! έλοι μαζί!

Την ίδια ήμέρα της άπονομής των βραβείων, το Λύκειο έρήμωσε. Όλα τα παιδιά έφυγαν για να περάσουν το καλοκαίρι στα σπίτιά τους, άλλα στο Παρίσι, άλλα σε καμμιά επαρχία της Γαλλίας, κι' άλλα στο έξωτερικό, γιατί, καθώς είπαμε, ήταν και μερικοί ξένοι μαθητές. Και πάλι, δεν θα περνούσαν έλοι το καλοκαίρι στα σπίτια τους. Οι πιδ εύποροι θα έκαναν με τους γονείς τους ταξίδια, θα πήγαιναν σ' έξοχές, σε άκρογιάλια, σε βουνά, θα κάθονταν σε βίλλες, σε πύργους, σε ξενοδοχεία, θα διασκεδάζαν και θα ξεκουράζονταν, ως νάρθί το φθινόπωρο, να γυρίσουν στο Λύκειο και, με νέες δυνάμεις, να ξαναρχίσουν τα μαθήματά τους.

δεξαμενή με τα χρυσόψαρα που είχε στον κήπο του; Μά θυμάσθε και τό μασκαράλίκι που έπαθε ο Μάριος σ' αυτή τη δεξαμενή με τη μανία που τον έπιασε να ψαρέψη; Ε, στη βίλλα του κ. Μοντανή ο φίλος μας Μάριος μπορούσε να ψαρεύη όσο ήθελε χωρίς κανένα φόβο, γιατί τό ψάρεμα εκεί ήταν άληθινό...

Θα έννοήσατε βέβαια πως εκεί κοντά υπήρχε κάποιο ποτάμι, όχι με χρυσόψαρα, αλλά με ψάρια μεγάλα, που τα πιάνουν οι άνθρωποι για να τα τρώω. Έτσι τό ψάρεμα δεν είναι μόνο διασκεδαστικό αλλά και χρήσιμο. Μά και κάτι άλλο υπήρχε εκεί-κοντά: μια καλή και μεγάλη συντροφιά. Μαθηται από ένα Λύκειο είχαν πάει να περάσουν το καλοκαίρι στο γειτονικό κτήμα, έσχετισθον με τους φίλους μας κι' όλη σχεδόν την ήμέρα ήταν

«Ο Μάριος έτρεχε μπροστά, κρατώντας σά σημαία την άποχόη». (Σελ. 176 στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡλιόλουστη προβάλλει ἡ μέρα
Ἡ Κυριακάτικη αὐγή.
Ἡχοὺν καμπάνες ἀπὸ πέρα
Κι' ὅλον γεμίζει τὸν αἰθέρα
Γλυκεῖα, χαρμόσυνη βοή.

Τῆς Ἐκκλησίας τὰ στασίδια
Γερόντοι σεβαστοὶ κρατοῦν
Καὶ εἰς τὸν αὐλόγυρο παιχιδία
Παίζουν παιδιὰ πού τὰ στολίδια
Τὰ Κυριακάτικα φοροῦν.

Ψαλμοὶ γλυκοὶ ψηλὰ ἀνεβαίνει
Μαζί με θυμιατὸ εὐωδία.
Στὴν Πύλη νά, ὁ παπὰς προβαίνει
Κι' εὐλαβικά μεταβαίνει
Γέροντες, μεγάλους καὶ παιδιὰ.

Γκείσσα [B]

ΑΝΘΡΩΠΟ-ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ

Εἶναι κάπως περίεργος ὁ τρόπος πού
ἄρχισε ἡ φιλία μας. Κάθε ἀρχὴ ἔχει τὸν
τρόπο της· εἶται κι' αὐτή.

Ἦταν, ὥπως εἶναι καὶ τώρα, μιὰ ὥ-
ραια γατούλα τῆς Ἀγκύρας, καλὴ, παι-
χνιδιάρη. Ἀμα πήγαινα στὴ θεία μου,
κι' ἄρρεσε πολὺ νὰ περῶ λίγη ὥρα εὐ-
χάριστα μαζί της. Ἐδῆνα στὴν ἄκρη
μιὰς κλωστής ἕνα χαρτάκι, τὸ πετοῦσα
μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ τὸ ξαναση-
κωνα ψηλά. Τῆς ἄρρεσε, ὅστερα ἀπὸ με-
ρικά πηδήματα νὰ τὸ πιάνη καὶ νὰ
τὸ ξεσχίξῃ μὲ τὰ κατάσπρα δονάτια
της.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔγινε κακιά. Ἐνῶ
παίζαμε ἥσυχα κι' ἀγαπημένα, πέρασε
ἡ ὑπηρεσία καὶ τῆς πάτησε τὴν οὐρά.
Ἐνόμισε πὺς θάταν καλὸ νὰ ἐκδικηθῇ
σὲ μένα, ἀφοῦ ἐκείνη εἶχε ξεφανισθῇ.
Βγάδεῖ τὰ ἀκονισμένα της νύχια, τὰ
προφυλαγμένα κάτω ἀπ' τὸ δάκτυλό
της, καὶ σὲ λίγο, νὰ μιὰ γρατζουνιά στὸ
δεξιό μου χέρι.

Θέλησα ἀπὸ τῆς ἐξηγήσω πὺς δὲν ἤ-
ταν σωστὸ αὐτὸ πού ἔκανε, καὶ τὴ χάι-
δεψα λιγάκι. Μὰ ὁ πόνος τῆς οὐράς
τῆς φαίνεται θάταν δυνατός· θυμώνει
περισσότερο καὶ φεύγει...

Ἀπὸ τότε, ὅσες φορές πήγαινα δὲν
τῆς μιλοῦσα. Περιοῦσα ἐπίτηδες, ἐπι-
δεικτικὰ ἀπὸ μπροστὰ της, χωρὶς οὔτε
μιὰ ματιὰ κἂν νὰ τῆς ῥίχνω. Ἦθελα
νὰ τὴν τιμωρήσω, γιατί ἔβλεπα πὺς
αὐτὸ τῆς ἔκανε κακό.

Μὰ μιὰ ἀγαθὴ καρδιά ἀσυνήθιστη
στὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ τίς ὑποφέρει οὔτε στὸ παραμι-
κρὸ λάθος πού κάνει ἔστω καὶ χωρὶς
νὰ τὸ θέλῃ.

Ἦσυχη, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρό-
να, ἐδιάβαζε ἕνα βιβλίο. Ἡ πόρτα σὲ
μιὰ στιγμή, ἀνοίξε ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὰ ὠ-
θησῇ. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου
βλέπω τὴ μικρὴ ἀπίστη νὰ μπαίνει σιγά
σιγά. Ἀδιαφορία ἦταν τὸ μόνο πού τῆς
ἐδείχνα...

Κάτι νοιώθω στὸ πόδι μου καὶ στὴ
στιγμὴ κάτι βαρὺ στὸν ὦμο μου. Κατά-
λαβ' ἦρθε νὰ φιλιώσω. Τὴν παίρ-
νω στὴν ἀγκαλιά μου. Ποτὲ δὲν θά ξε-
χάσω τὴν ἐκφραση πού εἶχαν τὰ πρόσω-
πα ματάκια της. Ἰκεσία; μετάνοια; ἀ-
γάπη; Ἀ! τὴν λυπήθηκα πολὺ. Δὲν
θάρρεπε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ. Μόνη μου

μιὰ μέρα θά τὴν συγχωροῦσα, γιατί δὲν
τῆς εἶχα κρατήσει κακία.

Νὰ πάλι ἀγαπημένες στὸ παιχιδί
μας. Τὸ περιστατικὸ ἔκλεινε μᾶς συνέ-
δεσε πὺς σφιχτά. Μᾶς ἔκανε ἀχώριστες
φίλες. Ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ περισσότερο
ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμῳ. Ἐγώ, τὴν ἀ-
γαπῶ σὰν μιὰ ἀληθινὴ μικρὴ μου φίλη,
σὰν ἀνθρώπινο πλάσμα.

Μπατερφλάυ [B]

ΣΑΝ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ Η ΑΝΟΙΞΗ

Ἦρθε σήμερα, κανεὶς δὲν ξέρεῖ πὺς.
Σὰν ξημέρωσε, βρέθηκαν τὰ σημάδια
ἀπ' τὸ διάβη της. Προβάλε ὁ ἥλιος βια-
σικὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ χαμο-
γέλασε στὴν ξανανομένη πλάση. Κρύ-
φτηκαν ντροπισμένα τὰ σύννεφα μαζί
μὲ τὸν γεροβροχιά μὲλις ἔνωσαν τὸ
ζεστό χᾶδι του.

Κι' ὅλα μαζί τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα,
τὸ τραγοῦδι τῆς ἀνοιξης τόνισαν. Τόπε
κι' ἡ θάλασσα ἐξηγνέται τοὺς χειμω-
νιάτικους θ' αἰῶνες της· κι' ὁ Ζεφύρος
παίζοντας μαζί της σκόρπισε τίς ἀλα-
λὲς ἀρμονίες του. Τόπε κι' ὁ τρελλο-
σπίνος, κι' ἀπὸ ψηλὰ τ' ἀπάντησε ὁ κο-
ρυδαλλὸς καὶ τ' ἀηδὼν μαζί του ἔχυνε
χειμάρρο ἀπὸ μελωδίες νυκτοφεμμένο
ἀπὸ τὸ φλόγιο ρυθμὸ. Ἐσκισε τὸ χε-
λιδόνι τὸν διάφανο αἰθέρα ἔλαφρὰ καὶ
λινιστήκε καμαρωτὸ πάνω στὸ σύρμα
τοῦ τηλεγράφου. Ἀπλωσαν τὰ γαρύ-
φαλλα τὴν πλουμιστὴ φορεσιά τους καὶ
τὸ φλογατὸ τριαντάφυλλο ὀρθώθηκε
περήφανο γιὰ νὰ δεχτῇ τὸ βελούδινο
χᾶδι τῆς πρώτης πεταλούδας.

Σύπνησαν τὰ κοιμισμένα μελίσσια,
κι' ἡ λίμνη ἀνατρίχισε, κι' ἡ ἰτιά ἔ-
σκυψε φιλάρεσκα νὰ κοιτάξῃ τὰ καινού-
ρια της φύλλα στὸν καθρέφτη τοῦ νε-
ροῦ. Σύπνησε κι' ἡ κερασσιὰ κι' ἀνοίξε
περίεργη τὰ λεπτὰ της ἀνθάκια.

Τῆς ἀνοίξε τὸ τραγοῦδι παντοῦ ἀ-
πλώθηκε. Τραγοῦδι πού ἔχει τὴ φλόγα
τοῦ τριαντάφυλλου καὶ τοῦ ἡλίου τὴ
λαμπρότητα, τὴ δροσιὰ τοῦ ρυακιοῦ καὶ
τοῦ κορυδαλλοῦ τίς χρυσάφις κελί-
δες, τῆς πεταλούδας τὴν ἀγνότητα
καὶ τῆς θάλασσας τὴ γοητεία. Τραγοῦ-
δι ἀργυρῆχο, τραγοῦδι ἀρμονικὸ τῆς
ἀνοιξης, τῆς νιότης χιλιόφωνο τραγοῦδι.

Ροζελάντια [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος ρωτᾷ τὸν Τοτὸ:

— Ποιὰ ζῶα λέγονται μικροσκοπικά;
— Ἐκεῖνα πού δὲν φαίνονται.
— Πές μου ἕνα.

— Ἦν τίγρις.

— Δὲν φαίνεται ἡ τίγρις;

— Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν εἶδα ποτέ μου.

Ἡλέκτρα

Στὸ σχολεῖο:

— Τί εἶναι τὸ ἀλεξικέραυνο;

— Ἐνα πρᾶγμα πού μᾶς προφυλάει
ἀπὸ τὸν κεραυνό.— Πολὺ καλὰ. Καὶ γιατί ὀνομάζεται
ἀλεξικέραυνο;— Ὁ μαθητὴς, ὅστερ' ἀπὸ βαθεῖα σκέ-
ψι:—Μά... θά τὸ ἐφεύρε κάποιος
Ἀλέξης!

(Παλαῖον)

I. K.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΕΠΑΝΘΡΩΣΕΩΣ ΣΤΙΧΩΝ
[Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1936, φυλλ. 34]

ΤΟ ΕΠΑΝΘΡΩΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ἀπόσπασμα

ἀπὸ τὸν «Ὅρκος» τοῦ Γερ. Μαρκοῦ

Ἀν' ἑνὰς πρέπει ἀπὸ τοὺς δύο τὰ μάτια τοῦ νὰ κλινῇ
Μὲ σέβας καὶ ταπεινώση, δὲν εἶσαι κόρη, ἐκείνη (!)
Ἐὰν - πού δὲν ἐγνώριζες πικρὰ τῆς γῆς καμμία,
Ὅπου ἔβλεπε τὴν ἡμέραν, πνοὴ τὴν εὐτυχία,
Κι' εἶδειν ὅτι στῆς ζωῆς τὴν πρώτην ἀνεοξάλῃ
Νεκρὸ σὰν ἄνθος ἔμελλε νὰ γένηται τὸ κεφάλι—
Ἐκείνη θερμὰ τοῦτόπου σου τὸν οὐρανὸν κι' ἔβλεπε,
Κι' ἄντις ἡ μαύρη σφύρα νὰ σὲ νικήσῃ, φῶς μου.
Τὰ πλοῦτη, ὅπου ἔβλεπε μέσα σου, φανέρωσε τοῦ κοσμοῦ.
Στὸν ἴδιον τρόπο καὶ μιὰ γῆ, πού λείπει κανεὶς πλάσμεν
Γιὰ νάσαι ἀπ' ἄνθρα μοναχὰ καὶ χόρτα στολισμένη,
Δείχνει στὸν ἥλιο ἀνὸ σεισμός βαθεῖα-βαθεῖα τὴ
[οἰσίσ].

Ἐδῶ χρυσάφι ἀπάρθενο, κι' ἔκει καθαρία βροχή.

Αὐτὸ καθὼς βλέπετε εἶναι τὸ κείμε-
νο πού σὰς τὸ εἶχα δώσει σὲ πεζὸ καὶ
εἶχα ζητήσει νὰ τὸ κάνετε πάλι ἔμμε-
τρο, πλησιάζοντας ὅσο τὸ δυνατόν πε-
ρισσότερο τὸ πρωτότυπο. Καὶ ἡ ἀλή-
θεια εἶναι πὺς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ
παιδιὰ πού εἶχαν λάβει μέρος στὸ δια-
γωνισμὸ ἀπέδωσαν σωστὰ τὸ μέτρο καὶ
τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ τὸ κείμενον
δ' ἀφέρει μόνον κατὰ τὴν τοποθέτηση
τῶν λέξεων μέσα στὴ φράση, πρᾶγμα
βέβαια εὐχάριστο γιατί δείχνει πόσο
ζωηρὸ ἔχουν μέσα τοῦ τοῦ αἰσθημα τοῦ
ρυθμοῦ καὶ τῆς μουσικότητος.

Ὡστόσο, κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνι-
ζομένους δὲν ἔστειλε τὸ κείμενον ἀλά-
θην. Οἱ περισσότεροι, ἕνα 90 %, ἔκα-
ναν λάθος στὸν πρῶτον κιόλας στίχο.
Ἀντὶ νὰ γράφουν «Ἀν' ἑνὰς πρέπει ἀπὸ
τοὺς δύο», ἔβαλαν «Ἀν' ἑνὰς πρέπει ἀπὸ
τοὺς δύο». Τούτ' ἔπρεπε νὰ γράφῃ
τὸ νὰ βάλουν δύο λέξεις μὲ ν' στὴ σειρά,
καὶ δὲν σκέφθηκαν πὺς εἶται πού τὸ ἔβα-
λαν γίνεται κασιδιάρη. «πρέπει ἕνας»,
Πολλοὶ ἐπίσης κάνουν λάθος στὸν 6 στί-
χο καὶ γράφουν: «σὰν ἄνθος ἔμελλες νε-
κρὸ νὰ γένηται τὸ κεφάλι» καὶ εἶται χάνει-
ται ὅλη ἡ ἐντύπωση πού προξενεῖ ἡ το-
ποθέτηση τοῦ ἐπιθέτου «νεκρὸ» στὴν
ἀρχὴ τῆς φράσης. Δυσκολίες ἐπίσης
παρουσιάζει καὶ ὁ στίχος 8, ὅπου στὸν
καθένα εἶναι καὶ διαφορετικὴ ἡ σειρά
τῶν λέξεων, καθὼς καὶ οἱ δύο [τελευ-
ταῖοι. Σύμφωνα μ' αὐτὰ, βραβεῖο παίρ-
νουν ὅσοι ἔχουν κάνει 2-3 λάθη, Ἀ ἔ-
παινο 4-6, καὶ ἀπ' ἔκει καὶ κάτω, ἀ-
ναλόγως. Στὴ Μικρὴ Τάξῃ ὅλοι εἶχαν
κάνει πάνω ἀπὸ τρία λάθη, γι' αὐτὸ
κανεὶς δὲν παίρνει Πρῶτον Βραβεῖο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τσιγγάνα*

[18E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγκάθι*[16E], *Δευκοπυργιώτης* [15E].ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χλωμὴ Σε-
λήνη* [14E], *Χιονισμένο Δενδράκι* [14E],
Βραϊλιάνη [14E].

(!) Ἡ λέξη ἐκείνη εἶχε παραληφθῇ κατὰ λά-
θος, ἀλλὰ πολλοὶ τὴν ἐμάντεψαν ἀπὸ τὸ μέτρο καὶ
τὴν ὁμοιοκαταληξίαν.—Σ. τ. Δ.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἑκα-
στον: Μύρις, Ροζελάντια, Χριστιάνη,
Σαρπηδὼν, Γάργαρη Βουσουλά, Ροδία,
Μαγεμένη Βασιλοπούλα, Φραγκίσκος
Κωνστανταράκης, Τρούπα στὸ Νερό.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἑκα-
στον: Ἀγίς Παλμός, Λόλυ, Εὐθύμου
Γέλιο, Οὐρανὸς Πολύφωτος, Χιμαιρι-
κός, Ἀριστος, Ἀγγελουδί, Κυρίαρχος
τοῦ Σόμπαντος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἑκα-
στον: Ἀντὺ Κοκκαλίδου, Μενέξες, Πί-
σις-Πατρίς, Πόλις τῶν Ὀνειρῶν, Μα-
γαρίτα, Ἀρσακίδης Νο 1, Γλαῦκος, Κώ-
στας Παπακωνσταντινίδης, Παιχνιδιάρη,
Αἰώνιος Θρύλος, Λευκὴ, Ἀγγουρο-
λογιαντὸς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [6E] εἰς
ἑκαστον: Βιολέττα, Ρομπέρ Συρκοῦφ,
Ἡλέκτρα, Καλλιπαστρία.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνθρο-
πᾶκος* [14E].ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παναχαῖκὸν*[12E], *Ὀρεινὸς Κερνύρας* [12E].Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἑκα-
στον: Ἀττὲ Ἰράμ, Χρήστος Πολίτης,

Μικρὸς Σπουδαστής.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἑκα-
στον: Ξενιτεμένο Πειραιωτάκι, Ζω-
ζερίνα Μπαϊκερ, Πρόμαχος τῆς Ἐλευ-
θερίας.Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [6E] εἰς ἑκα-
στον: Σίφουνες, Ἀπλὴ Ζωή.ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [4E] εἰς
ἑκαστον: Ἀργίμι, Ἀρσακίδης Νο 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14 Ἀπριλίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι τῆς Ἱταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν
«Διάπλασιν», διὸργανωσε διεβδόμα-
διαίτες εἰδικὲς ἐκπομπὰς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑωσπερινοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροιμιῶν τοῦ Ἑ-
ωσπερινοῦ ὡς ἑξῆς: *Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ὥρες 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ. Καὶ
κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥρες 9-
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διὰ. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
Διαγωνισμοί.*

Ὁ κ. ΦΑΙΔΩΝ ἔλαβε ἕνα γράμμα, ὑπο-
γραμμένο ἀπὸ μερικοὺς δασκάλους—φωτι-
σμένους, προσδοκίους καὶ καθόλου σχο-
λαστικούς—πού παραπονοῦνται γιὰ τὴν κα-
ταχρηστικὴ αὐτὴ χρῆσιν τῆς λέξης «δά-
σκαλος» πού κατάνησε νὰ σημαίνῃ τὸν
σχολαστικόν, τὸν στενοκέφαλον, τὸν ὀπισθο-
δρομικόν. Ἐχουν μεγάλο δίκιο κι' ὁ κ. Φαί-
δων τὸ ἀναγνωρίζει. Ἐπειδὴ εἶναι κανέ-
νας δάσκαλος σὲ Δημοτικὸν ἢ καθηγητὴς σὲ
Γυμνάσιον, δὲν θά πῇ πὺς ἔχει κατ' ἀνάγ-
κην τίς κακὰς αὐτὰς ἰδιότητες. Ὑπάρχουν
τόσοι καλοὶ δασκάλοι καὶ καθηγηταί, «δι-
δάσκαλοι» ἀληθινοί! Ἐπειτα, ὅπως παρατη-
ροῦν σωστὰ κι' οἱ υπογράφοντες τὸ γράμμα,
μήπως αὐτοὶ ἔχουν ὅλη τὴν πρωτοβουλία
γιὰ νὰ τοὺς ἀποδίδουν καὶ τὴν εὐθύνην γιὰ
ὅ, τι στραβὸ ὑπάρχει τυχόν στὴν Ἐκπαί-
δευση; Διδάσκουν, ὅτι καὶ ὅπως τοὺς ἐπι-
βάλλει τὸ ὕψος τοῦ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν ὀρθογρα-
φίαν ἐπίσης. Ὡστε τὴν εὐθύνην τὴν ἔχουν
ἄλλοι—ἐκεῖνοι πού ἔχουν καὶ τὴν πρωτο-
βουλία. Ἀλλὰ ἔγινε, δυστυχῶς, μιὰ κακὴ

συνήθεια, ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, νὰ
ὀνομάζονται «δασκάλοι» οἱ πολλοὶ μὲς
δημοτικῆς. Καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἔκαμε ὁ Σο-
λωνιμὸς μὲ τὸν περίφημον «ἀιολόγόν» του γιὰ
τὴν γλῶσσα. Ἐκεῖνος τὰ εἶχε μὲ τοὺς «σο-
φολογιώτατους», τοὺς «δασκάλους», πού
ἤθελεν «νὰ στραφῶσιν τὸ Γένος». Ἀπὸ
τότε ὅλοι οἱ δημοτικιστὲς ὀνομάζαν κι' ὀνο-
μάζουν εἶτοι τοὺς ἀντιθετοὺς. Πολὺ κακὰ!
Πρέπει νὰ βρεθῇ ἄλλη λέξη, ἄλλος ὄρος,
πού νὰ μὴ θίγῃ τοὺς δασκάλους τῶν Σχο-
λείων, τοὺς καθηγητὰς τῶν Γυμνασίων,
πού ἐνῶ ὅλοι εἶναι ἀνεύθυντοι, πολλοὶ ἀπ'
αὐτοὺς—καὶ σήμερ' ἰσως οἱ περισσότεροι
—εἶναι φωτισμένοι, φιλοπρόδοι καὶ κάθε
ἄλλο παρὰ σχολαστικοί. Πάντως ὁ κ. Φαί-
δων, ὅταν, παρασυρόμενος κι' αὐτὸς ἀπὸ
τὴ συνήθειαν, ὀνομάξῃ τοὺς σχολαστικούς
«δασκάλους», δὲν ἐννοεῖ βέβαια αὐτοὺς.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χροιστοῦν
τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἀς ἔχουν ὅπ'
ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ
καθυστέρησις ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀ-
παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

Παντοῦ γιορτάζονται τὰ Πενήνταχρονα
τοῦ Ξενοποῦλου. Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα
θὰ γίνῃ ἡ γιορτὴ ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία τῶν
Λογοτεχνῶν στὸ θέατρο Ὀλύμπια, καὶ θα-
κολογηθῇ ἄλλη, μετὰ τὸ Πάσχα, ἀπὸ τὸν
Φιλ. Σύλλογον «Παρνασσός». Στὴν Ἀλεξάν-
δρεια διοργανῶνται γιορτὴ ἡ ἐφημερίδα «Ἐ-
κχρόνος» (πού ἐκάλασε μάλιστα καὶ τὸν
συγγραφέα) στὸν Πύργο ὁ «Σύλλογος Γραμ-
μάτων καὶ Τεχνῶν», καὶ στὴ Νέα Ζίχνη
τὴν ἑκαμὴ κίθλα ὁ Μουσικογυμναστικὸς
Σύλλογος Ὀρφεὺς» μὲ ὀμλία γιὰ τὸ ἔργο
του, μὲ διαβάσματα διηγημάτων του καὶ μὲ
παράστασιν τῶν «Φοιτητῶν». Θὰ γιορτάσουν
ἐπίσης καὶ στὴν Πάφον τῆς Κύπρου, ὅπου
καλεσθήκε νὰ μιλήσῃ ὁ γνωστὸς λόγιος τῆς
Λευκωσίας κ. Ἀχιλλεὺς Αἰμίλιος. Ὅσοι γιὰ
τὸ ὄνομα πού θά τοῦ κάμουν δι' ἐράνου τὰ
Διαπλάστωκα, θὰ δημοσιεύσω στὸ ἐρχό-
μενο ἕνα θαυμάσιον γράμμα τῆς Μεγάλης
Ἑλλάδος.

Ἡλοπεριχίτη, ὅσο πὺς σπάνιες, πὺς
δυσκολεῖς εἶναι οἱ λέξεις τῶν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων, τόσο περισσότερον ὀφείλεται ὁ
λύτης. Δὲν εἶδεν καὶ αὐτὸς πῶς βέβαια ἀ-
ναγκάσθηκε νὰ συμβουλευθῇ—Δεξικά,
Μυθολογίας, Γεωγραφίας, Ἑγκυκλοπαίδειας
—γιὰ νὰ βρῇ αὐτὰς τίς λύσεις; Ἀλλὰ
νὰ μὴ φθάσωμε καὶ στὴν υπερβολήν πᾶν
μέτρον ἄριστον. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀποφύ-
γω νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις μὲ πάρα πο-
λὺ σπάνια, ἀγνωστὰ, δύσκολα ὀνόματα.
Γιὰ τὸν Γρίφο 147 τοῦ 13 φύλλου ἔχεις
δίκιο: ἡ πρώτη κίθλα εἶναι λανθασμένη·
τὸ τε ἔπρεπε νάσαι στὴ μέση καὶ γύρω-
γύρω ἡ, εἶται:

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

η

μετάλλιο πού άπένειμε ή 'Ακαδημία στο Μηχανουργείο του 'Ορφανοτροφείου σας, πραγματικώς πολύ δίκαιη τιμή. 'Ο κ. Ξ. σ' ευχαριστεί. Περιμένω.

'Ελαβα με το γράμμα σου και τη φωτογραφία, Ταγγούζο, αλλά τα πρόσωπα σ' αυτήν είναι τόσο μικρά και σκοτεινά, ώστε καμιά ιδέα δεν σχηματίζεται περί του «πώς είσαι». Γέλασα όμως πολύ με την Πρωταπριλιά. Κι' έννοστis, άλλο «γέλασα» κι' άλλο «γελάσθηκα»...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Λεοντόκαρδος, ά. (:). Κοσμοκράτωρ, ά. (:). Ρομπότ, ά. (:). Τζεϋλάν, κ. (. . .). Στρατής Δωρίδης, ά. (XΣ). Τζέρου, ά. (ΑΒ). 'Ανεμος του Ρίου, ά. (ΓΣ). Βιργίλιος, ά. (ΘΠ).

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Θλιμμένη Καρδούλαν** (πολύ μ' ευχαρίστησε το γράμμα σου θά είδες την έγκριση του ψευδωνύμου πού προτιμούσες σου έστειλα και 'Οδηγό' γράψε μου') **Σερπαντινάν** (έλαβα κι' έστέλεσα το γράμμα πού το άρχισες στις 23 Μαρτίου και το έστειλες την 31' πώς πήγες ή γιορτή στο σχολείο; **Ντάνιαν** (έλαβα, περαστικά') **Διπρόσωπην** (έλπίζω να μου γράφης κι' από το Χαλάντρι' ω, βέβαια θά είσαι ευχαριστημένη κι' έναί άφοδ' δεν θά σου λείπω. . .) **Σωματοφύλακα** (αυτό, καθώς θά είδες, σου ενέκρινα' χαίρω πολύ' γράψε μου') **Ταπεινό Κυκλάμινο** (ευχαριστώ για τα καλά και τόσο καθαραγραμμένα λόγια' σου έστειλα 20 τετράδια' θά μου γράφης τώρα πιο συχνά;) **Ευφημίας Πελεκάνου** (έστειλα το 17ο) **Πετρώτον** (ποιά άγγελία; δεν έλαβα ούτε κείμενο προς δημοσίευση, ούτε αντίτιμο' ίσως έχάθηκε κανένα σου γράμμα') **Ζακυνθινούλαν**, **Τσιδα** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 31 Μαρτίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 282ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 17 'Ιουνίου.

225. Δεξιόγριφος

Θερμός άνεμος μαράίνει
Λουλουδάκια ταπεινά,
Και γνωστή πόλη προβαίνει
'Από μέρη βορεινά.

Σιάν Φεϋ

226. Στοιχειοτονόγριφος

Κάποια νήσο θά καλέσης
'Απ' το Αιγαίο το άχανές.
Τό κεφάλι άν αφαιρέσης
Και τόν τόνο άν μεταθέσης,
Κινεί τώρα μηχανές.

Κυφελιωτάκι

227. Διπλούς μεταγραμματισμός

Με το Μί, τερπνός κι' ώραίος,
Τή γήν δλη άνθοστολίζω.
Με το Γάμα, ένας Ρωμαίος.
Νίκες ένδοξες θυμίζω
Και με Λάμβδα, είμαι Θηβαίος
Πού με σκότωσ' ένας γιός μου,
'Ο πιο τραγικός του κόσμου!

Δοξασμένο 'Ακρωτήρι

228. Αίνιγμα

'Ανέβασε τόν τόνο μιά σταλιά
Και μήν κοιτίζς ορθογραφία.
Φίλος πιστός μεγάλου βασιλιά,
Πού τόν θαυμάζ' ή 'Ιστορία,
Βουνό θά γίνη πού καπνίζει
Κι' δλη τή χώρα φοβερίζει.
'Ηλέκτ

229. Διπλή Πυραμίδα
* * * * * = Στρατηγός καρχηδόνιος.
* * * * * = Δενδροφύκτον μέρος.
* * * * * = Πρόθεσις.
* * * * * = Φωνήεν.
* * * * * = Σύμβουλος.
* * * * * = 'Επικόν ποίημα.
* * * * * = Πόλις της Γερμανίας.
Οί σταυροί καθέτος κράτος της Ευρώπης.

230. Κρυπτογραφικόν

12345675 = Κράτος.
2345 = Χρήσιμον εις τά πλοία.
3715 = Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
453751 = 'Η Παναγία.
5675 = Δυσάρεστον συναίσθημα.
6751535 = Καταρράκτης τοῦ . . .
7545 = Θεραπευεί.

Κυκλαμιά

231—235. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ένός γράμματος εις έκαστην τών κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν άνευ αναγραμματισμοῦ άλλαι τόσαι λέξεις:

βάτος, καλώς, εὔρετα, Δέρος, αὐλός.
Πενεμένη Καρδιά

236. Μεσοστιχίς

Τά μεσαία γράμματα τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελοῦν μαθητήν τοῦ Χριστοῦ:

1, Αἰσθητήριον' 2, Νήσος τοῦ Αἰγαίου' 3, Ἀρχαῖος θεός' 4, Ξύλον' 5, Γεωμετρικόν σχήμα' 6, Χρονική μονάς' 7, Ἀργοναυτής.
Χονδροκέφαλος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—269]

Πειθώ, χίλια ευχαριστώ για τα Μ. Μυστικά' σου τα ανταπέδωσα.

Θλιμμένη Μελωδία

[ΛΖ'—270]

Τούλα, τί γίνεσαι; 'Εχω καιρό να πάρω νέα σου. Μήπως δεν πήρες το τελευταίο μου γράμμα;

Νινέττα

[ΛΖ'—271]

Αλληλογραφώ με όλους-ες. 'Ιδιαίτερος Ροζετάντια, Λαίδη Γιολάντα. Γράφατε πρώτοι Δ/σις: Χ. Σπανόπουλον, Σιδιταγλιδειον Σχολήν, Καλλιθέαν. 'Αερεσυλλέκτης

[ΛΖ'—272]

Πρωτοπαίοντας στήν Δικλασόκοσμο, χαίρετώ όλους-ες. 'Αποκαλύπτω: Σούμπερ—Α. Λιθαδάς. Είστε Ικανοί; 'Αποκαλύψτε με.

Χρυσάλλις

[ΛΖ'—273]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Τοπειών. Βραβεύουμε: Α' Νινέττα, Β' Πλοίαρχο Νέμον. 'Επαινόμ: 'Αγνό Μενεξεδάκι, β' Χάρρυ Μπώρ, γ' Μπετούλ. 'Εμείς ναμς άνθουσιασμένοι από την προθυμία της συμμετοχής. 'Υπερυχαριστούμε όλους-ες. Κατάσκοπος «33», Στέφανος της Δόξης

[ΛΖ'—274]

Σύρλεϋ Τέμπλ, ένα σου τετραδιάκι θά σ' έμεινε χαρά. Δ/σις: [ΛΖ'—191].

Πειθώ

[ΛΖ'—275]

Από το ύψος... του μεγάλου μου στέλνω ένα φιλικό χαιρετισμό στις Λεϋλά και Νινέττα.

Τζεϋλάν

[ΛΖ'—276]

Πρωτοπαίοντας στήν κίνηση της Διαπλάσεως χαίρετώ όλους τούς Ναυτικούς. 'Ιδιαίτερος τούς: Μελαχροινόν 'Αντιπλοίαρχον, Εϋδύμον Σημαιοφόρον και Ξανθόν Ναύαρχον.

Γαλανός Ναύαρχος

237. Γρίφος

Είναι α' Αθήναι
Σπάρτη είναι
Πύργος
"Αρτα
Βόλος τ' Η λ' Η
Δράμα Η λ' Η
ας

Κόμης Ναρκίν

Σημ.—'Από τόν Γρίφον του προηγ. φυλλαδίου παρελείφθη κατά λάθος το όνομα του συνθέτου: 'Αρκιτίνορ.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 5

45. Περιάνδρος (περι, 'Ανδρος).—46. Δορκάς (δόρ[υ], Κάσ[ος]).—47. 'Αμνός—'Αρνός (άλλα άκυροῦται διότι κατά λάθος δημοσιεύθη: άν μου κόπης, αντί: άν μ' αλλάξης).—48. 'Ο άρτος, ή 'Αρτα.

49. Ν Σ Ο Σ Η
Ω Ρ Ο Ο Β
Ρ Ρ Ε Ο
Ε Υ Α Η Α Α Ι Ρ
Ν Π Ο Ν Ν Ι Ρ
Σ Ο Σ Θ Φ
Σ Σ Η Η

50. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ (ρίγος, όβε-λός, βέλος, 'Εγέλος, Λέσβος, γοργός, 'Ιος, σιρόπι).—51. ΣΠΑΡΤΗ-ΠΥΡΓΟΣ (Σάπφειρος, ΠαΥλος, 'Αδριανός, Ρή-Γιον, Τροία, 'Ηώς).—52. 'Ανθρωπος αγράμματος ξύλον άπελέκητον.—53. 'Ασχολεῖσθε περί την φιλοσοφίαν (ας χολ εις θε, περί την φιλ, ως ο φῖ, άν).

[ΛΖ'—277]

Καμπάλερο (Σπύρος Γεροντόπουλος). Δεν είσαι άξιος για δικτάτορας. Σέ καθαιρούμε.

Κοράκι

[ΛΖ'—278]

Κόμη 'Οπλιγκαντώ, με την ίδρυση του νέου συλλόγου σου δεν μπορούσες να κάνης διαφορετικά! Έτσι δεν είναι; Τά σέβη μας, «Ράδιο 'Εμάς».

Παρία των 'Απεντάρων

[ΛΖ'—279]

Τζέρου, καθώς ώρισες στήν πολυαγπημένη κίνησι τοῦ σαλονιῦ μας.

Λεϋλά, Νινέττα

[ΛΖ'—280]

Μεγάλη για μένα χαρά ένα γραμματάκι απ' τα μεγάλα Διπλασόπουλα-ες.—Βασίλεια Χιοῦμορ, 'Ολυμπιονίκη, Κίτρινη 'Αράχνη, 'Αγέλαστη, αλληλογραφούμε; 'Ανταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Σαρρέαν, Κουμουνδοῦρου 2, Λάρισα.

Στρατής Δωρίδης

[ΛΖ'—281]

Αγαπητή μου Χιωτοπούλα, πώς σου φάνηκε ή πρωταπριλιάτικη φάρσα; Και τοῦ χρόνου.

Αναγιά

[ΛΖ'—282]

Λεοντόπουλο, χά, . . . χά, . . . χά, . . . να πιστέψης ότι είμαι συγγενής με κάποιον πού άποκαλύψεις. Σπουδαία ή φάρσα. Και μάθε (καθώς και ελοι) ότι λίγο με νοιάζει άν με άποκαλύψουν.

ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

[ΛΖ'—283]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού μας [ΛΖ'—176]: Βραβεύομεν α') Διπρόσωπην, β' Δάκιμονα των 'Αθηνών, γ' Ντάλιαν. Λοιπούς ύπερυχαριστούμεν. ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας για να εκτελεστεί άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμένη ταινία, απ' αυτές με τις όποιες σας στέλνουμε κάθε έδομάδα το φύλλο.